

Tervehdys! Tässä olisi vähän jatkoa hylätyille. Toivoisin todella kovasti saavani palautetta kirjoituksesta, että voisin itseäni sen tiimoilta kehittää. Kiitos kaikille lukijoille mielenkiinnosta. Vaelian käveli ontuen läpi temppelin kivetyn pihamaan. Hänen vasemman kätensä jänteet olivat katkenneet ja se roikkui velttona hänen vierellään. Epävarmat askeleet varoivat verestä liukkaista kiviä, astuivat yli palaneiden ruumiden, siniset silmät etsien eloonjääneitä, turhaan. Taistelun huudot olivat vaienneet. Ainoat äänet tulivat tulen ritinästä sen nuollessa kaikkea palavaa. Ancár oli raunioina. Muinaiset kivitalot olivat romahtaneet, koristellut pilarit kaatuuneet. Temppelin kupolikatto oli osin sortunut, vain muisto entisestä loistostaan. Vaelian tunsu murskaavan painon lähestyessään temppeliä. Voima, joka sai heikoimmat putoamaan polvilleen, pitämään käsiään korvillaan ja huutamaan tuskasta. Hän pysähtyi isoille kaarioville hengittäen raskaasti, hiestä märkänä. "Isä!" Vaelian pyyhkäisi vaaleat, märät hiuksensa kasvoiltaan ja sulki silmänsä. Hänen Auransa heräsi roihahtaen. Valtava voima horjutti häntä, pudottaen Vaelianin toisen polvensa varaan. "ISÄ!" Pilareiden korvia huumaava pauhu kadotti nopeasti hänen huutonsa. Vaelian etsi merkkiä isästään, hänen Auransa herätettynä äärimilleen. Painostavat energiat saivat hänet voimaan pahoin ja hän antoi ylen. "Olet sinnikäs, poikani! Mutta niin kovin naiivi." Pilareiden välistä astui esiin pitkä, kalpea mies. Hänen valkeat, pitkät hiuksensa liehuivat ilmapirrassa. Vinyarin silmät leimusivat oransseina hänen vanhoilla kasvoillaan, kuin kaksi palavaa roviota. "Sinä et ymmärrä Jumalia!", Vinyar sanoi ärtyneenä. "Olet Ceranan orja! Kuin koira, joka tekee mitä isäntänsä tahtoo! He ajattelevat vain itseään!" Vinyar asteli poikansa eteen ja nosti hänet jaloilleen jatkaen, "Jumalat pelkäävät meitä! He tietävät mihin pystymme! Voisimme olla Jumalia!" Vaelian pudisti päätään pettyneenä. "Jumaluus ei ole ihmisille. Toivoin, että olisit sen jo ymmärtänyt." "Typerys!", Vinyar sähähti ja löysäsi otteensa. Hän käveli takaisin Pilareiden sekaan ja palasi raahaten liikkumatonta hahmoa valkoisessa, veren tahrimassa ja osin palaneessa mekossa. Vaelian näki kauniit naisen kasvot, valkoiset hiukset, valkoisen ihon. Yksi kultainen silmä hohti himmeästi, toisen tilalla vain ammottava, musta aukko. "Cerana!", Vaelian henkäisi. Hän syöksyi Vinyarin kimppuun huutaen ja sivalsi miekallaan valtavalla kaarella, ylhäältä alas, tavoitellen isänsä päätä. Hyökkäys oli hidas ja Vinyar astui helposti sivuun, väistäen lyönnin, iskien samalla miekkansa lappeella poikaansa päähän. Vaelian putosi polvilleen, pää vuotaen verta ja hänen Auransa hiipui. Vinyar nauroi ja tarttui Vaeliania hiuksista, paiskaten hänet lattialle Ceranan viereen. "Tässä on sinun valtiattaresi! Valon Jumalatar!" Hän katsoi Ceranaa inhoten ja sylkäisi hänen kasvoilleen. "Huora! Sinä viettelit minun poikani!", Vinyar jyrisi. Cerana hengitti vaivalloisesti, kultainen silmä lukittuna Vaelianiin. "Tiedätkö sinä, mitä kaikkea sinun Jumalattaresi on itsekyydessään tehnyt?" Vinyarin polttavat silmät katselivat Vaeliania ja hän jatkoi ivallisena, "Hän esti Ilynárin pääsyn maailmaan Murtumisen aikaan ja rikkoi hänet. Oman tyttärensä! Cerana pelkäsi niin laspsensa valoa, että melkein tappoi hänet." Vinyarin kyykistyi Vaelianin viereen ja kuiskasi ääni täynnä myrkkyä, "Ja sinä rakas poikani... Sinä teurastit Aemináksen kansan Jumalattaresi nimissä, jotta hän säilyy Ilynárin rakkaan kostolta." Vaelianin pää oli pyörällä. Hänen tyhjät silmänsä tuijottivat Ceranan runneltuja kasvoja, haljenneita huulia, joiden välistä pulppusi punaista verta hänen yrittäessään puhua. "Vaelian...", hän kuuli Jumalattarensa pyytelevän äänen päässään. "Älä usko, mitä isäsi sanoo! Hän tekee kaikkensa saadakseen sinut puolelleen. Vinyar on mielipuoli, joka jahtaa ainoastaan valtaa. Hän polttaa koko maailman! Sinun täytyy luottaa minuun... Airueeni. Sinä voit pelastaa minut... ja maailman!" Vaelian tunsu isänsä murskaavan Auran yllään ja kuuli hänen mielipuolisen huutonsa, "Kumarra minua, poikani, ja yhdessä hallitsemme maailmaa tulella ja valolla!" Vaelian nousi vaivalloisesti polvilleen yhden kätensä varassa, irvistäen kivusta ja sähisi läpi yhteen purtujen hampaiden,

"En ikinä!" Ceranan verisille huulille levisi hymy. Vaelianin Aura räjähti hereille, horjuttaen Vinyarin tasapainon. "Mikä voima!", Vinyar sai huudettua. Vaelian tunsu Jumalattarensa energian virtaavan lävitseen, näki isänsä typertyneen ilmeen ja hyökkäsi. Silmänräpäyksessä hän oli isänsä edessä, lyöden nyrkkiinsä hänen kasvoihinsa, murtaen nenän ja poskiluun. Vinyar hoippui taaksepäin, pidellen verisiä kasvojaan. Vaelian syöksyi uudelleen kimppuun, mutta Vinyar oli toipunut ja hän väisteli ketterästi poikansa yksikätiset hyökkäykset. Hänen miekkansa terä leimahti tuleen ja Vinyar aloitti vastahyökkäyksensä, iskien luonnottoman nopeasti ja voimakkaasti. Vaelian tunsu terän polttavan kuumuuden väistellessään sivalluksia, odottaen tilaisuuttaan iskeä takaisin. Hän näki isänsä kärsimättömyyden ja pyörähti Vinyarin iskun ali, tarttuen maassa lojuneeseen miekkaansa. Vaelian kanavoi voimansa miekkaan, herättäen teräntaiaa. Terä hehkui kirkkaana ja hän sivalsi isänsä oikean käden poikki kyynärtaipeesta. Vinyar kiljui tuskasta, yritti perääntyä, mutta Vaelian tuli uudelleen ja viilsi syvän haavan isänsä reiteen, avaten valtimon. Veri suihkusi haavasta ja Vinyar putosi polvilleen, äristen kivusta. Vaelian potkaisi isänsä selälleen. "Tapa hänet!", Cerana raakkui. "TAPA HÄNET!" Vaelian katsoi valtiatartaan ilmeettömästi ja sanoi, "Viimeinen laina..." Ceranan ainoa silmä laajeni. "Ei... ei... EI!" Vaelian työnsi miekkansa isänsä vatsan läpi. Vinyar päästi korahduksen ja verta pulpahti hänen suustansa. Vaelian puristi miekkaansa rystyset valkoisena, ohjaten kaiken energiansa terään. Se hehkui, kuin sula teräs ja Vinyar leimahti liekkeihin. Hänen ihonsa alkoi mustumaan, veri kiehumaan. Vinyar huusi tuskissaan, mutta huuto muuttui pian mielipuoliseksi nauruksi. "Vapaus! Kohta olen vapaa!" Vaelian irvisti ja antoi viimeisetkin voimansa teräntaikaan. Hänen Auransa ritisi ja hänestä lähti leviämään puhdasta valoa. Se kulki kehänä kohti temppelin reunoja, sytyttäen kaiken palamaan. Cerana huusi tuskissaan, "EI!!! LOPETA!!!" Vinyarin makasi maassa liikkumattomana, kasvot julmassa, lihattomassa irvistyksessä, mutta Vaelian jatkoi loitsuaan. Maa järisi ja temppeli alkoi sortua, tiputtaen valtavia lohkareita maahan. "Tämä päättyy tänään!", Vaelian huusi jyrinän yli, kasvot tuskasta vääntyneenä. Valokehä räjähti ja hetken Ancár kylpi täydellisessä, Jumalaisessa valossa. Muinaisten kaupunki oli hävinnyt ja pimeys laskeutui hetkeksi. Taivaan valaisivat valtavat, palavat meteoritit ja toinen Murtuminen oli lähellä.